

Bài tham dự cuộc thi:

Viết về mái trường đại học nha trang thân yêu

Họ và tên sinh viên: Nguyễn Thị Bích

Lớp :54NTTS

MSSV:54130135

Địa chỉ:phòng 511-k4,ktx đại học nha trang

Số điện thoại:01627013240

Email:nguyenthibich54ntts@gmail.com

Tên bài dự thi:

“2 năm ?”

“Thời gian trong một ngày là quá ngắn so với một đời người,nhưng đời người là do mỗi ngày tạo nên”. Đó là đề thi cuối năm môn văn năm 12 của tôi và ý nghĩa của nó đã theo tôi suốt 2 năm đại học và cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Tôi thầm cảm ơn người thầy của tôi đã dạy tôi biết quý trọng thời gian và sử dụng tốt hơn.

Chia tay với năm 12, chia tay với thầy và cũng chia tay với mái trường THPT số 2 Phù Mỹ, ngôi trường tôi đã gắn bó trong 5 năm, và cũng là lúc cuộc đời tôi bước sang trang mới- chia tay với đời học sinh và bước vào ngưỡng cửa đại học. Tôi cũng như bao học sinh khác, bắt đầu tìm kiếm cho mình một ngôi trường mới, một cuộc sống mới. Và trường đại học Nha Trang đã mở rộng cánh cửa chào đón tôi. Cho đến bây giờ, tôi đã là sinh viên cuối năm 2, đầu năm 3, đã trải qua 2 năm của cuộc sống sinh viên rồi. 2 năm? Tôi đã làm được những gì và chưa làm được những gì, tôi cũng chẳng biết nữa, chỉ là tôi biết tôi đã trưởng thành và làm được nhiều điều tôi mơ ước và nhiều điều tôi cứ tưởng mình sẽ không bao giờ làm được.

Khoảng thời gian 2 năm không quá ngắn và cũng không quá dài đúng không các bạn. Là một sinh viên, tôi cũng như bao sinh viên khác, khi mới bước vào trường, tôi cũng choáng ngợp và ngỡ ngàng biết bao nhiêu, bao nhiêu điều mới lạ, bên cạnh cũng không một ai thân thích, không quen biết một ai. Tôi sợ, rất sợ và muốn quay về nhà. Sau gần 2 tháng, tôi gặp và quen với các người bạn trong lớp. Bạn mới, môi trường mới, xa gia đình và nhiều thứ nữa, nó đã kéo tôi chạy xa so với con người thật của tôi. Dường như tôi là một con người khác hoàn toàn và đối lập với tôi của ngày xưa, ăn chơi xa lãng học hành, phung phí tiền của và công sức, hi vọng của ba mẹ. Đôi

lúc tôi còn trách móc ba mẹ vì không chịu bỏ tiền cho tôi,tôi nghĩ rằng môi trường mới thì tôi phải đi chơi nhiều thì mới có bạn,và tôi phung phí cho những cuộc chơi. Tôi đã từng như thế các bạn ạ,thật đáng trách biết nhường nào. Năm đầu sinh viên, tôi là một con người như thế đấy. Kết quả thì sao nào,cũng không thấp lắm,không thấp đến mức tôi tưởng tượng , 2.67 tôi thậm chí ‘ừm cũng tạm đấy,không sao đâu,cao hơn lúc mình cấp 3 mà’. Cả trong suy nghĩ và hành động tôi đều buông thả. Tôi trượt dài trên hoang tưởng và ảo mộng của cuộc sống đô thành. Tôi quên mất bản thân tôi,quên mất gia đình,quên mất công lao mẹ cha,quên mất những đứa em còn nhỏ đang ở nhà,và quên mất đi nhiệm vụ của bản thân tôi. Không biết các bạn sinh viên có ai từng như tôi không nữa,nếu có thì hãy thay đổi khi còn kịp nhé các bạn! Về tết,tôi như bưng tỉnh khỏi cơn say,ba mẹ già hơn,ôm hơn,đen hơn. Và mấy đứa em cũng vất vả hơn. Tôi đã khóc,khóc trong hối hận,tôi ghét bản thân mình vô cùng,tôi ghét những cuộc chơi vô bổ,tôi ghét đô thành và ghét tất cả.

Vào đầu học kì 2,tôi quyết tâm thay đổi bản thân,tôi bắt đầu tìm kiếm những gì có lợi cho bản thân. Vô tình,tôi thấy thông báo chiêu sinh của câu lạc bộ võ cổ truyền “xích long võ đạo Tây Sơn”. Chắc võ Bình Định đây rồi,và với ý định học thử cho biết và đồng thời muốn nâng cao sức khỏe,vì vốn dĩ tôi là người rất yếu. Vào nơi này,tôi được học rất nhiều về đạo làm người,cách đối nhân xử thế,và rèn luyện sức khỏe. Cho đến bây giờ,học võ là sự yêu thích của tôi,chứ không đơn thuần là muốn rèn luyện sức khỏe. Tôi đã khác,suy nghĩ,ý chí vượt khó,sức bền với tất cả,và nó giúp tôi rất nhiều trong cuộc sống. Tôi bắt đầu yêu đời hơn,lòng quyết tâm được nâng cao,tôi trở nên kiên trì hơn,mạnh mẽ hơn và trưởng thành hơn. Tôi bắt đầu học cách cố gắng để làm được những gì mình chưa làm được. Dần dần,nó tạo cho tôi suy nghĩ,tại sao mọi người có thể làm được mà mình không làm được,phải chăng mình chưa cố gắng hết mình? Và thế là tôi đã cố gắng,cố gắng cho đến khi nào được thì thôi. Và tôi cũng nhờ các anh,các chị và cả thầy nữa,động viên,nhắc nhở,đó là động lực rất lớn của tôi. Và tôi đã như thế trong học kì 2 của năm nhất. Các bạn ạ,đối với tôi bây giờ mà nói,học võ là học cách để làm người. Trải qua năm nhất với từng ấy chuyện,tôi đã gục ngã và cũng đã đứng lên và trưởng thành hơn. Trong một năm ấy,tôi đã được rèn giũa được ý chí,lòng quyết tâm và hơn cả là sự thay đổi về tư tưởng,suy nghĩ,cách sống và cũng là tiền đề cho những hoạt động ở năm 2. Các bạn ạ,trong mỗi một sinh viên,mỗi một con người,ai cũng có đôi lần vấp ngã,quan trọng là chúng ta có biết đứng lên và thay đổi hay không mà thôi! Và các bạn thấy đấy,tôi đã thay đổi,và theo hướng tích cực.

Các bạn có biết không? Từ khi còn là một học sinh,tôi đã từng ước mơ mình sẽ trở thành một sinh viên tình nguyện. Đến đầu năm 2,ước muốn ấy nó như rục rịch trong tôi và nó đã đến với tôi như một giấc mơ,một cơ hội để tôi có thể giúp bản thân mình hoàn thiện hơn,giúp nhiều người và cảm nhận nhiều thứ hơn. Những buổi sáng bán báo,nhìn ngắm hoàng hôn,nhìn ngắm cuộc sống Nha thành mỗi buổi sáng,thật sự

cho tôi một cảm giác không thể tả và không thể quên. Có thể việc đi tình nguyện vất vả,ừ đúng là vất vả thật nhưng nó để lại lòng mỗi tình nguyện viên những cảm giác không thể nào quên. Cảm giác được giúp mọi người,được sống trong tình yêu thương của mọi người,những con người rất bình thường,giản dị và hòa đồng cảm giác ấy khó tả lắm. Bước chân tình nguyện viên luôn khó khăn và thử thách,tình nguyện viên đến với nhau bằng nhiệt huyết,bằng tình yêu mọi người của tuổi trẻ,dấn thân trong những chặn đường khó khăn không phải vì công danh hay lợi lộc,họ chẳng thu nhận được gì cho mình cả,chỉ là vì họ hạnh phúc khi được giúp đỡ người khác,hạnh phúc là họ tự cảm nhận mà thôi,để họ có thêm tinh thần làm tình nguyện. Và tôi đã hòa là một với con đường ấy. Khó khăn tôi gặp nhiều lắm,y định bỏ cuộc cũng nhiều lắm,lời khuyên tôi nên bỏ tình nguyện,bỏ nhiều thứ nữa cũng nhiều lắm,nhưng không biết tại sao tôi lại đi tiếp. Bây giờ thì tôi chỉ biết cười và cũng chẳng biết tại sao tôi không thể từ bỏ được. Còn nhiều thứ nữa các bạn ạ,bây giờ tôi cũng đã có công việc khá ổn định,có thể đó là may mắn của tôi. Công việc,học hành,tình nguyện thật sự đã chiếm hết thời gian của tôi rồi,điều này làm tôi bận rộn lắm,nhiều lúc áp lực cứ tưởng rằng sẽ bỏ tất cả đấy các bạn ạ. Nhưng có lẽ vì đam mê,vì một điều gì đó chính tôi cũng không biết,nó cứ thôi thúc tôi hãy cố lên đừng bỏ cuộc và tôi đã nghe lời. Chợt nhận ra càng bận rộn tôi càng yêu quý thời gian của mình,càng làm cho tôi sử dụng thời gian tốt hơn.

2 năm là thế,có bao nhiêu chuyện làm tôi thay đổi,cơ hội và phải có đam mê để nắm giữ những gì mình có,có niềm tin để mình vượt qua khó khăn. Chế Lan Viên cũng từng nói:

Khi ta ở chỉ là nơi đất ở

Khi ta đi đất đã hóa tâm hồn

Đúng vậy,2 năm đủ để tôi cảm nhận mình yêu Nha Trang,đủ để tôi yêu mái trường này,đủ để tôi yêu cuộc sống sinh viên. Đại học Nha Trang với tôi giờ đây là mái nhà chung của ước mơ,nơi thấp sáng những đam mê,nuôi dưỡng làm làm bùng cháy ngọn lửa nhiệt huyết đang cháy trong lòng tuổi trẻ. Đại học Nha Trang là những giảng đường thân yêu,những khu kí túc xá thân thiện,những con người đáng yêu. Nó gần gũi lắm,nó đã chứa đựng tâm hồn tôi,nó nuôi dưỡng tâm hồn tôi,nó làm tôi trưởng thành hơn từng ngày. Có lẽ vậy 2 năm ơi!!!